

8. dubna 1990

číslo 15.

JAK JSME NA TOM ?

Tak jako prezident Spojených států usedá do křesla před tváře miliónů svých televizních oveček, aby po jistém období přednesl zprávu o stavu Unie, stejně tak i rada I.D. dospěla k poznání, že je načase provést bilanci dosavadního působení listu. Vzhledem k nahromadění atraktivnějších informací bude abnormálně stručný, ba až cynicky strohý. Můžeme s hrдостí přiznat, že se nám nepodařilo dosáhnout téměř žádných úspěchů co se týče rozšíření okruhu našich čtenářů. Tímto se zachoval původně zamýšlený kulturní až mystický charakter našeho občasníku, který umožnil I.D. vyvléci se z již několikrát rafinovaně přichystaného komerčního chomoutu. Z článků našich dopisovatelů vymizel počáteční žertovný tón a úvahy nabýly na vytríbenosti a hloubce, takže náš čtenář-debutant kolikrát vůbec netuší, kde mu hlava stojí a neodvažuje se ani přemýšlet, zda své slova míní autor článku vážně či ironicky. Je nabíledni, že kdyby se o to pokusil, riskoval by hospitalizací v některém posttotalitním pavilonu pro lidi atypických mozků nebo by se dokonce mohl stát dalším členem korespondentem I.D. Mysteriózního ducha listu umocňuje navíc jakýsi -řekněme -interní migrační proces, v němž se z dřívějších čtenářů rekrutují podílčníci na tvorbě I.D. Někdy si až připadáme, že se vzrůstem počtu přispívatelů jsme ztratili poslední pasivní fanoušky listu. V I.D. se tak integrovalo semknuté jádro publicistů, kteří si píšou pro potěšení a nejraději ze všeho louskají své vlastní příspěvky. Přirozeně současně vzrostla i nevraživost mezi členstvem tvůrců I.D., pramenící už jen z toho, že pojednání jednoho je uvedeno dříve než toho druhého, který přitom -a to je prosím opravdu k vzteku-nařto zaslal svůj elaborát dříve! Redakční rada I.D. by proto chtěla všechny nespokojence ubezpečit, že diskriminace, ať už záměrná nebo vyplozená chorou náturou postiženého, předstává právě onu konkurenci, po níž se dnes všude tak hanebně volá. Uzavřená společnost kolem občasníku I.D., stejně jako zdravě pěstovaná řevnivost, nás dokonale chrání před podléháním negativním slepým vášním a zajišťuje I.D. onen typický nadhled při analýze banalit. Závěr je tedy nad slunce jasný. Na otázku: Jak jsme na tom? existuje jediná korektní odpověď: Dobře, jenže zatím o tom zaplatpánbů nikdo neví.

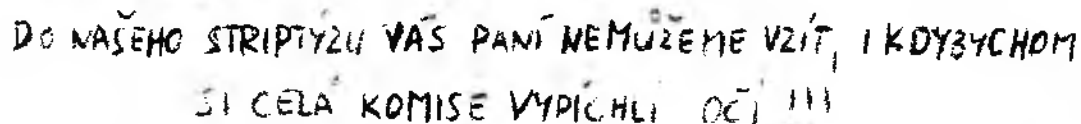
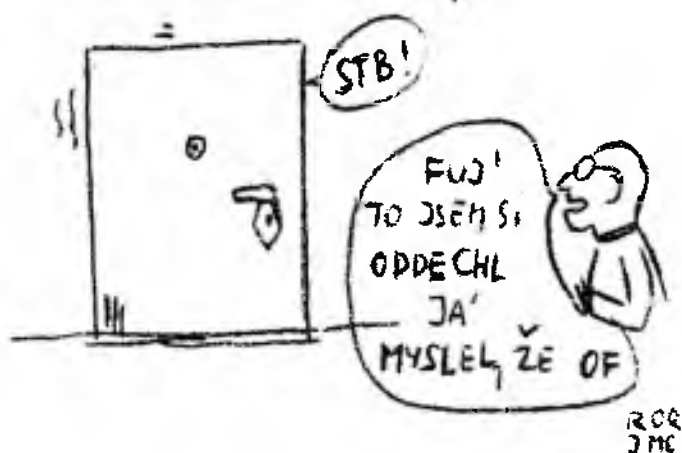
J.M.C.

JEŠTĚ K NÁZVU REPUBLIKY

Všichni svatí se v pohoršení sklání nad nově přijatým názvem republiky. Není divu! Vždyť takovou oplzlost mohli přijat za svou svým oplzlým mozkiem jen dementi nejvyššího stupně oplzlosti schopní. Nový název jest klíč kacířské bludy slovenské k rozeznání otevírající. Zaslouhuje přísný, nicméně spravedlivý trest. To všechno zahrnuje mnou navrhovaný název Čechy, Morava a protektorát Slovensko. Nový název přiznává Slovákům právo na velké písmeno S a dokonce uvádí jejich území odděleně od českého. Bere také na zřetel národní tradice slováků, zejména vzpomínku na promně tak nostalgicky v myslích udržovaný Slovenský štát.

Hospodářské otázky jsem již dopředu promyslel. Cigánů a Maďarů, kterých je na území Slovenska většina, by bylo využito ke konstrukci tzv. koncentračních lágrů, kde by byli shromážděni ortodoxní nacionalisté z řad slovenského povýšenecký a zpupně se tak samolibě nazývajícího, nikdy však neexistujícího rádobu "národa". Jejich nikdy příliš poctivostí neoplývajícího pracovního potenciálu mohlo by být využito kupříkladu k překreslování Českých nebo Moravských státních znaků, nebo k jiné záslužné činnosti. Mladí jedinci by byli dáni na převýchovu do Českých nebo Moravských zemí.

P. de Fressan

CRYST.

TAK TAKHLE NE!

Uplynulé tři měsíce roku 1990 nás opět vrátily do vyježděných kolejí všedních dnů a vědomí převratnosti doby, které bylo tak charakteristické pro konec minulého roku, začíná ustupovat každodenním starostem, s nimiž se potýkáme a budeme potýkat až do smrti. Je to jistě správné, že po patosu a okázalosti těch několika týdnů se ke slovu dostává normální život. Ale to neznamená, že revoluční kvas přestal bublat, kypět, ba i vybuchovat. Jen se odsunul do pozadí a ve většině případů se omezuje na lokální, úzce skupinové problémy. /Ostatně tomuto jevu se nevyhnula ani redakce ID, očem svědčí některé příspěvky dopisovatele Květoše Krystýnka./ Sdělovací prostředky se sice snaží i nadále podávat do nejrozsáhlejší přehled o tom, co se ve všech koutech naší republiky děje, leč lidé již zcela zasypené a ubité velkým množstvím informací již přestávají vzrušovat zprávy o odhalení politických represí v JZD z druhého konce státu či potíže nově vznikající politické strany. Jsme prostě unaveni. Ale ani teď nepřestává být situace na některých místech napjatá. Ba troufám si říci, že díky menšímu zájmu veřejnosti a tudíž i menší veřejné kontrole se ještě více vyhroutil a dochází k mnoha neuvěřitelným epizodám, jež však zůstávají pod povrchem celospolečenského dění, a proto také nepovšimnuty. Ke slovu se mnohdy a mnohde dostávají výhrůžky, snad i násilí a nebo zase demagogie či prospěchářství. Zůstávají však zamlčeny, neboť se jedná o problémy místního rázu. O jak nebezpečné tendence se jedná a jak nesmírné můžou být následky se přesvědčíte na následujícím příkladu. Vybral jsem jeden z nejneuvěřitelnějších, abych dostatečně ilustroval, kam může celá situace vést. O tuto událost neprojevila zájem ani naše přední periodika argumentující své rozhodnutí tím, že se jedná o záležitost zcela odtažitou a zastaralou oproti problémům, s nimiž se čne naše společnost potýká. Já se domnívám, že tomu tak není a doufám, že o tom přsvědčím i vás.

Tento článek by se též mohl jmenovat "Causa Běhounek", čímž by se dokonale vystihla jeho podstata. Jedná se mi zde totiž o případ polární stanice Běhounek, kterou jsme zbudovali na malinkém, naší zemi vyhrazeném antarktickém sektoru. Tato stanice, která nemá nijak dlouhou tradici, se během své krátké činnosti věnovala především meteorologickým měřením a v posledních měsících zabrousila i do oblastí ekologické. Pracovní tým tvořený: Janou Bláhovou, Kamilou Dlouhou, Jeromilem Černým, Petrem Nohou a Karellem Hádlerem /Tituly jsem pro jejich délku vynechal./ pracoval nerušeně, v dobré pohodě a s radostí. Práce pro ně představovala vlastně všechno a o nic jiného se nestarali a ani nechtěli starat. Přesto k nim však nemohla neproniknout zpráva, byť se značným zpožděním, o změně zřízení v jejich vlasti. Přicházeli též gratulace od osazenstev ostatních stanic a tak dochází k velkému zlomu v životě polární stanice Běhounek. Členové výzkumného týmu začali pečlivě studovat přivážené noviny a živě diskutovali o nově vzniklé situaci. Práce šla samozřejmě stranou, což je však pro tuto chvíli omluvitelné. Během diskuse a poměrně ostré výměny názorů mezi jednotlivými badateli došlo k ustavení dvou frakcí. První se dle domácího vzoru nezvala Občanské fórum a jejími členy se staly tyto osoby: J. Bláhová, K. Dlouhá, P. Noha. J. Černý a K. Hádler, oba dva komunisté, zůstali i nadále věrní, byť v umírněnější podobě, ideologii KSČ. A zde by mohl celý případ skončit. Leč nestalo se tak.

Ze strany OF Běhounek došlo totiž k nečekané a zarážející explozi nesmyslných opatření a nátlakových akcí. K. Dlouhá a J. Bláhová odmítly strážníkům poskytnout služby, jež poskytují vědecké pracovníce na odloučených pracovištích. P. Noha mezitím sestavil následující osnovu, lépe řečeno soubor požadavků:

- 1/ Okamžité přešetření a přehodnocení výsledků s nimiž dosud stanice Běhounek vyrukovala v meteorologických hlášeních
- 2/ Odstranění vedoucí úlohy KSČ /Je pravdou, že K. Hádler byl vedoucím celé stanice, ale jednalo se o čistě formální funkci, jež ani v nejmenším nebyla podepřena jeho stranickou příslušností - pozn. red./
- 3/ Omluva ze strany komunistů za napáchané zločiny

4/ Přejmenování stanice Běhounek na stanici Masaryk
 5/ Předání objektu a veškerého příslušenství stanice do rukou OF
 J. Černý a K. Hádler, pro něž již tak byla situace dosti tíživá, po přečtení těchto požadavků jen nechápavě kroutili hlavama. K. Hádler se vyjádřil v tom smyslu, že je ochoten vzdát se svého místa, a že též nemá nic proti bodu 4/, ale zbyvající požadavky mu připadají směšné a neproveditelné. S těmito názory se ztotožnil i J. Černý. Ne tak zástupci OF, kteří na výraz svého neso hlasu uspořádali protestní shromáždění, na němž J. Bláhová mávala nad hlavou rozbitým barometrem a křičela: "Kdo za to může?!" K. Dlouhá ji přizvukovala ukazujíc prstem na oba komunisty: "My to víme!", zatímco P. Noha nad rozkreslenou mapou pohybu okluzních front bručel: "Kde máte ty živly?!!" Situace byla napjatá. K. Hádler se rozhodl ustoupit a prohlásil, že s požadavky OF souhlasí, jen mu dost dobře není jasná jejich realizace. P. Noha si nechal podepsat jakési prohlášení, že představitelé strany bezvýhradně s návrhy předloženými OF souhlasí. Sotva K. Hádler a J. Černý odlišili pero, sdělil jim P. Noha, že tímto pozbyli oba dva právo pobytu na polární stanici Masaryk, neboť v souladu s bodem 5/ přechází veškerý majetek pod kontrolu OF a jen oni rozhodují, kdo s ní bude nakládat. J. Černý a K. Hádler jsou představitelé starého režimu a jako takoví nemají na stanici, co dělat. Dovoluje se jim vzít si osobní věci a do jedné hodiny opustit prostor stanice, jinek ~~by~~ budou postaveni před vyšetřovací komisí, která posoudí jejich politickou odpovědnost za devastaci poměrů na stanici. A jelikož P. Nohovi sršel a zrcadlil se ~~xxx~~ trest absolutní, vybrali si oba ubožáci možnost první. A tak se taky stalo. J. Černý a K. Hádler byli vyhozeni na čtyřicetistupňový mráz a nebyť toho, že je za několik hodin nalezla výprava ze sovětské stanice Stachanov, kdo ví, jak by to s nimi dopadlo. Oba dva se neustále zdržují na zmíněné stanici, kde ~~xxxxxxxx~~ požádali o politický azyl. Odmítli i možnost návratu do Československa, neboť, jak se vyjádřili, by si zde nemohli být jisti životy. O stanici Masaryk zatím nejsou ~~žádné~~ žádné zprávy, protože dočasně přerušila spojení.

A to je vše, milí čtenáři. Myslím si, že je už vcelku jedno, jak to s naší stanicí dopadne. To důležité již bylo řečeno, resp. napsáno a není třeba k tomu dělat nějaký zvláštní závěr. Ale jednu poznámku si neodpustím: to, že nežijete v Antarktidě, vůbec nic neznamená, neboť i vy se můžete stát obětí dravé stanice Masaryk. Takže pozor!

Horst

POEZIE POD ČAROU PONORU

UMĚNÍ ZVYKU

/Pipín Krátký/

Umění zvyku
 je nejobsofutnější schopnost
 člověka

zvláště se vyvinula
 u naší české
 mutace

a s tím se i počítá
 že pomalu zapomenem na život

na život takový
 jaký byl
 jaký není

skutečně dobré počty
 většina
 vyhovuje definici

co však s těmi
 kteří zůstali
 iracionálními
 na to jsou také metody
 substituce
 nahrazení
 a když to nepomáhá
 zůstává pořád
 možnost škrtnu

RUSKO NA GOLGOTĚ

/Par úryvek z pochodového deníku A.J. Verchovského, bábem války i ministra ténož. Věty jsou vytrženy z kontextu, ale ten sam o sobě není veselé.ší./

2. říjen 1916 celé leto přešlo za nepřetržitých bojů. My jsme celou tu dobu útočili, pronikajíc jednu opevněnou posici za druhou, proměňvše vrchní velením zamýšlený demonstrativní úder v hlavní rozhodující operaci. Pronikli jsme na 100 verst do předu a vzali okolo 400 tisíc zajatců, s 1000 děl, masu kulometů a vsí možné válečné koristi. Ale tím vším to i končilo. V konečném výsledku máme ohromné, s ničím nesrovnatelné, ztráty. Leto stojí ruskou armadu 600 tisíc mrtvých a raněných.

5. brezen 1917 - Zatím není po prvním vzplanutí p trno, kam směřuje niční vlna revoluce. Usoudit se na práce. Systém disciplíny, disciplinární předpisy, vzácní cti - vše to jest metoda masu naučit samovolnému plnění rozkazů. Bez toho armáda nemůže existovat. Ale, právě proti tomu směřuje útok. Věleční, kdož byli přísní a měli požavky, kdo službu konali správně, ti vsicani jsou - "starý režim". ... Tu armáda se rozpope sama a ty zůstaneme bez ochrany před Německem.

8. brezen 1917 - Za voleb donesl se do salu shromáždění šon blížícího se davu. Vojáci, námořníci, dělníci šli, podráždění zvěstí o kontrarevolucionářském shromáždění důstojníků, šli se tazat : jste s námi něco proti nám ? Ale my již měli odpověď hotovu. Naše delegace vyšla na balkon a pověděla k čemu byla zvolena. Zloba utichla, lepší šíly nabyly vrchnu a dav uvítal sve důstojníky. Ténož vedera setkali jsme se na naráží se zastupci vojáku a námořníků ... Po kratke výměně názorů přesvědčili jsme se, že naše cíle se nerozcházejí. Nyní jest válka, nepřítel nás hrozí, to znamená, že nutno bojovat pro záchranu síly a sí na sobě i hofí, že nutno bustraniti všechny třenice a přežiti převrat bez krveprolití.

21. duben 1917 - Zpravy, příchazející ze severu, hluví o jiném. Tam se salo hluví o vlasti. Tam hlučně se provolava bratrství pracujících /internacionala ?/ a třídní boj. Ale jaké může býti bratrství s Něnci, kterí n.šimi zajatci brají zemi a otevřeně sní o zotročení Ruska ? Vztah k mezinarodnosti lze hluvíti, je-li narodnost, ale u nás této základy - lásky není. Proto prohlášení internacionály hrozí armadě katastrofou. A dále, zda-li jest nyní čas hluvíti o třenění bojí před ocima nepřítelů ?

10. květen 1917 - V temných hlavách prostěno šonu internacionála obratila se v bratrstvování s Něnci, a třídní boj v boj s jediným "bouražen" po ruce jsoucím - svým ubohým, ranai pokrytým, nekonečně vlast milujícím, důstojníkem.

2. červen 1917 - / Moskva poprvé se stýkala s bolševiky. U nás v Sebastopolu se neobjevili, ale zde jsou významnou silou. V místním sovětu dělnických delegátů mají 162 hlasů proti 140 menševikům a 32 socialistických revolucionářů. Bolševism, žel, není totiž idea jako temperament. To, co tvoří cíl každého socialisty, oni chtějí vidět hned, neproměškávají ani minuty a lámajíce vše v cestě. Internacionalu hned, rozdělení kapitálu hned, vládu proletariátu hned. Těžko navštívit s těmi lidmi, kteří nepřiznají existenci geránského nebezpečí.

11. červen 1917 /Z projevu v moskevském sovětu vojáků a dělníků/ - Německo řeklo, že carského Ruska se nemá bát, ale svobodné Rusko, že mu není nebezpečným, protože Rusko bude rozerváno spory a Němci stanou se pany světa ... Nikdy jsme nebyli tak blízcí míru, jako tonoto jara, když jsme byli téměř třikrát silnější nepřatel na naší frontě. A tu místo toho, abyom jediným úsilím skončili válku, dali jsme se do vnitřních sporů a Němci odvedli 500.000 lidí na západní frontu odtí naše spojence.

2. červenec 1917 - Vláda vyrvána z rukou velícího sboru a jako všude v ruské vzpouře, tak i nyní v Minsku, zvíře se uvolnilo. Jsou zabiti a ranění. Zajatcůs vyrazeli oči, raněné vyt hovali z nemocnic a dojížděli, snažovali s třetím patra.

9. červenec 1917 - Povstaleci pokusili se organizovati obranu. ... Avšak zápas s nimi byl lenký.

Potkali jsme pouze nevelkou stráž, která byla rozeháněna za nedlouho výstřely ručnic. Jeden z granátů odražen neobyčejně dooře na dvore kasárny a roztrhl se nedaleko vojenského mitingu, řešícího otázku, jak se zachovat k našemu postupu.

A ten večer včerejší násilníci - když svleci a ranové seděli pod zátkem, - s písněmi a rudými prapory, vynazující čapky do výše, sed li do vlaků a šli na frontu.

12. červenec 1917 - Vysli lidé ze svých dalekých, divokých vísek bez ponětí o pravdě, o bonu, přivyklí pracovat jen pod noh. Růl odhozena a tu bolševické laciné zboží stalo se běžným towarem.

30. červenec 1917 - Internacionalisté měsíce ofenzna nyní značně pronikli a společně s námi truchlí. A jen bolševici pší svoji starou píseň o bratrském proletariátu německém.

31. srpen 1917 - Přezity těžké dny korulovského povstání, zasativšího ruske armadě poslední ranu. Jak to bylo jasné napřed, tak se i vše stalo, skončilo to úplným neúspěchem. Nyní vzduchiti důvěru vojenské masy bude nemožno. Jak nyní usáhneme míru, neví.

6. říjen 1917 - Němci vyloďují na Konzundě. Naše vojsko v nejlépeším případě ustupuje a nedává se prostě v zajetí. Pluk, vyslaný k posile na Česel, "mítinžoval", když ho orali ze stanoviště. Byla otázka : jeti nebo nejeti ? Přemluvili ho. Po druhé taž otázka roznosovala se na břenu při naložování. Znovu ho přemluvili. Po třetí na parnicích - vystoupili na břeh, a konečný mítinž na břenu roznosoval se nenastoupiti v bojová postavení a pluk se celý vzdal. Němcům.

18. říjen 1917 - Zdá se, že jdem ke konci.

AK

Marija Prilezajevová - Leninův život

"Buďte zdrav, soudruhu Lenine !" protlačil se k němu kudrnatý muž, který mluvil francouzsky. Oči šerše jako trnky mu blyskaly, celý zářil a pořad jen opakoval : "Buďte zdrav, soudruhu Lenine. Casarade, casarade ..." A potom ze sebe rusky s namanou vypravil : "Lenin vůdce !"

Lenin se usmál : "Z které části Francie jste, soudruhu ?"

"Já jsem Ital. Ale vy italsky neumíte ..."

"Trochu umím," namítl V. Lenin iljic italsky.

"Óóóó, soudruh Lenin umí všechno !" zvolal kudrnatý Ital.

A ze všech stran se ozvalo italsky, německy, francouzsky, anglicky :

"Lenin je náš přítel ! Lenin je vůdce komunistických stran ! Lenin je náš učitel."

A jeden zahraniční morník v samobilé kosili a s tvářící posetou tečkami unelzněno pracou si přiložil ruce k ústům a naslouchal do nich zatroubil :

"Sovětská země je náš maják. Směřujeme k majáku !"

Motak

TENTOKRÁT NA ZÁPADĚ

/dokončení seriálu z čísel 1,2,3,4,7,8,9,10,11,12,13 a 14/

Rudoch již napolo svlečený honil po pokoji paní Collinsovou. Vřak sotva mne spatřil, ulekl se a vyskočil oknem. Já jsem neotálel ani minutu a skočil jsem za ním. Dopadl jsem mu na nohu, kterou jsem mu tím pádem zlomil. Přesto se vřak snažil uprchnout. A já, vážení přátelé, já jsem udeřil lopatou. A ne jednou, přiznávám, ale kdo by se dokázal ovládnout ve spravedlivém hněvu? Ano, správně, nikdo! Pak jsem se vrátil nahoru do pokoje a uklidnil Nancy. Smluvili jsme se, že o události pomlčíme neb Collins byl v rodinném životě muž velice prchlivý a snadno by podlehl nějakému klamu. Tak takhle to tedy, vážený soude, bylo. A já tě žádám, potrestej mne za mou čest! Potrestej!" zvolal na závěr teatrálně Lewis a zhroutil se na lavici.

"Odvést!" poručil suše soudce. Šál propukl v manifestační potlesk, kterým vyprovázel svého hrdinu.

"Zítřka bude vyneseno rozsudek," řekl soudce a opustil místnost.

Lewis byl sám se sebou spokojen. Diváci ho milovali a i soudce se zdál být obměkčen. Určitě to dobře skončí, myslal si, když usínal na vězeňském lůžku, z kterého předtím surově vyhodil Nancy, které vřak už bylo vše jedno.

Druhý den je všechny přivedli před soud. Soudce přišel až za notnou chvíli a na snad aby to nezdržoval, začal okamžitě:

"Poslyšte rozsudek! Jméno svým i jméno Božím se odsuzuje paní Nancy Collinsová k deseti letům těžkého žaláře za zatajení vraždy a napomáhání klamání úřadů. Dále se odsuzuje David Turner, čeledín ze statku pana Collinsa, k patnácti letům těžkého žaláře za zatajení vraždy a za podvodné machinace, při kterých se vydával za zavražděného, s cílem obohatit svou osobu. A konečně se odsuzuje Gregor Lewis za vraždu k trestu smrti oběšením. Skončil jsem!"

To, co pak následovalo v sále, se dost dobře nedá popsát. Nejprve zavládlo zděšené ticho, které vystřídal pobouřený řev. Pod Lewisem se podlomila kolena a ztratil vědomí. Nancy bylo všechno jedno a David ten ničemu nerozuměl. Poprava byla provedena ihned, v obavě před emocemi davu. Nancy a David byli odesláni neznámo kam a lidé pomalu zapomínali. Ještě tento rok soudce vyhrál volby a stal se senátorem.

Nad prérií vycházelo slunce. Jeho ohnivá koule pomalu stoupala po obloze, která byla již několik týdnů naprosto bez oblačnosti. Vysušená stébla trávy byla pokryta hustou vrstvou prachu a ani skromná rosa je nedokázala ovlažít. Krátce řečeno, začínal další z horkých letních dní. Naprostou strnulost krajiny narušoval jen mírně klusající kůň se svým mírně se pohupujícím jezdcem. Obě dva vřak jako by se ztotožnili s ospalostí krajiny a toto přispůsobení jim sřejmě nečinilo větších potíží. Oním mírně se pohupujícím jezdcem nebyl nikdo jiný než Kojot očiňávající hromadu bizoního trusu, syn velkého bojovníka Dýmající hromady bizoního trusu. Matka mu často vypravovala o jeho otci a jeho odvaze. Chtěl být také takový. Náhle trhl ohlávku a zastavil koně. Protáhl se v sedle, mohutně zívá a seskočil z koně. Na místě se vymočil. Poté opět nasedl a pokračoval vstřídobrodružstvím, jako jeho otec.

K O N E C

Na přípravě obsahu čísla 15. se podíleli : Horst, Moták, Krystýnek, J.M.C.,
R.O.Rx, a Press de Prepetari
Číslo 16 vyjde kolem 16.března 1990.

KAZETOFONY DIAMANT A KAZETY EMGETON VYDRŽÍ VŠECHNO! (Cassette players Diamond and Emgeton cassettes hold everything!)

Tak pomoz!